

T. I. F.
TENNISAFDELING

1932-1942

T. I. F.
TENNISAFDELING
1932-1942

UDGIVET AF
TAARBÆK IDRETSFORENINGS TENNISAFDELING
REDAKTION VED POUL ERIK BJØRRILD
AUGUST 1942

Ti Aars Tennisresultater

Hvis De følger med i Avisernes og Sportsbladenes desværre fra en Tennisentusiasts Synspunkt alt for faa og ufyldstgørende Tennisreferater, vil De i de sidste Aar oftere være stødt paa Resultater opnaaet af Taarbæk Idrættforenings Tennisspillere. Saadan har det imidlertid langtfra altid været; ja, det er i Virkeligheden kun 10 Aar siden, at et Par unge energiske Mennesker, *Hans Gram* og *Poul Erik Bjørrild*, lagde Grunden til Tennis'en i Taarbæk ved at samle en Række Underskrifter fra Folk, der havde Interesse for Dyrkningen af »den hvide Sport«, og derefter i Forbindelse med Læge *Arnold-Larsen*, der samme Aar blev Idrættforeningens Formand, fik opnaaet, at Taarbæk Idrættforening optog Tennis paa sit Program.

En beskeden Begyndelse

Begyndelsen var beskeden, idet man dengang kun opnaaede Dispositionsret over den gamle overgroede Hotelbane og den nærmest ubrugelige Cottagebane, der kun havde den Fordel, at Linierne bestod af Trælister og derfor var nemmere at »holde« for Bestyrelsen, der selv maatte klare Banernes Pasning. Til Gengæld var der ingen, der vidste, hvor Bolden røg hen, hvis den ramte Linierne! En kort Tid disponerede man over en Privatbane ved Trepilelaagen, og trods de vanskelige Forhold voksede Medlemstallet hurtigt, saa at man allerede næste Aar med Støtte fra Lyngby-Taarbæk Sogneraad fik Raad til selv at anlægge en ny Bane i Cottageparken og derefter — da Hotelbanen blev nedlagt — fik flyttet hele Anlægget til Cottageparken, hvor man stadig, omend paa usikre Vilkaar, raader over fire Baner, der vel kun er af Grus, men hvis idylliske Beliggenhed man næppe finder Mage til nogen Steder.

De første Aar

Allerede fra de første Aar deltog Taarbæk i Sjællandsturneringen, omend med beskedne Resultater, og Begejstringen var ovenud, da det i 1934 første Gang lykkedes at vinde et Mesterskab, selvom det kun var i C-Rækken, hvor *Helge Behrndt* og *Gunnar Gammeltoft* sikrede sig Sølv.

Selvstændig Ledelse

De næste Aar bragte under *Arnold-Larsens* Formandskab en jævn og rolig Udvikling, og i 1939 havde Tennisafdelingen vokset sig saa stærk, at man besluttede at oprette særlige Bestyrelser for Fodbold- og Tennisafdelingerne under Hovedbestyrelsens Ledelse. *Gunnar Gammeltoft* valgtes til Formand for Tennisafdelingen og har siden fungeret som saadan.

Det gaar opad

Samme Aar lykkes det omsider igen Taarbæk at gøre sig gældende i Sjællandsturneringen, idet Herredouble B vandtes af *H. Behrndt*—

Klubmestre 1932:

Kirsten Wiedemann

Erik Thorberg

Mita Gautier

Paul Gautier

Tove Arnold - Larsen

Malte-Christensen

G. Gammeltoft og Herredouble C af *Mogens Steen Hansen—Paul Gautier*. Siden har Taarbæk hvert Aar været paa Vinderlisten i denne Turnering og i stadig fornemmere Rækker, idet *Steen Hansen* i 1940 vandt Herresingle B og sammen med *Matti Fischer (Gram)* Mixeddouble B, for allerede næste Aar at blive Vinder i Mixeddouble A, medens *Birte Wiedemann—G. Gammeltoft* vandt Mixeddouble B.

Jubilæumssæsonen i Aar har sat Prikken over i'et, idet Taarbæk opnaaede tre regulære Sjællandsmesterskaber: Damesingle A ved *Birthe Federspiel*, Mixeddouble A ved *Birthe Federspiel—Helge Behrndt* og Herredouble A ved *H. Behrndt—Børge Ravn*. Samtlige Mestre sejrede i Provinsmesterskaberne over Lolland-Falster, men maatte desværre i Slutkampene i Odense nøjes med 2. Præmie, idet de blev besejrede af Fynsmestrene.

**Sjællands-
mestre 1942**

For at blive ved Jubilæumssæsonen bør det noteres, at Taarbæk i Aar for første Gang stillede Repræsentanter ved Danmarksmesterskaberne og opnaaede en Række fortjenstfulde Resultater, hvoraf særlig maa nævnes, at *Mogens Steen Hansen—Helge Behrndt* som det eneste Par i Herredouble tvang Danmarksmestrene *Helge Plougmann—Kai Bjørn Hansen* til at spille fem Sæt, før Sejren var vundet.

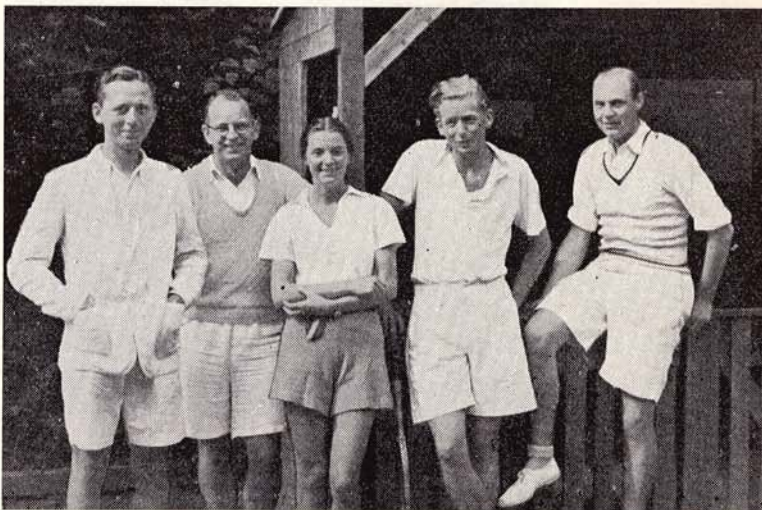
**Danmarks-
turneringen**

I Hornbækturneringen, hvor Taarbæk gennem flere Aar har været rigt repræsenteret, besatte Taarbæk i Aar Førstepladserne i Herre- og Damesingle Handicap ved henholdsvis *Helge Behrndt* og *Birthe Federspiel*, medens *Børge Ravn*, *G. Gammeltoft* og *Kaja Gammeltoft* tog sig af Trediepræmierne, og *Birthe Federspiel—H. Behrndt* besatte Andenpladsen i Mixeddouble.

Hornbæksejre

Birthe Federspiel — utvivlsomt det største Talent paa Spindesiden — er desuden af Dansk Lawn Tennis Union opfordret til at deltage i Ungdomsturneringen om de af Direktør *Percy Ipsen* udsatte Pokaler, hvor ellers kun københavnsk Eliteungdom har deltaget. Ligesom *Mogens*

Nye Chancer

Bestyrelsen 1942:
Einar Johansen
Otto Ring
Lilian Feddersen
Helge Behrndt
Gunnar Gammeltoft

Steen Hansen er hun desuden udtaget til Sjællands Hold mod København i *Vagn Jacobsen*-Kampene.

Klubkampene De venskabelige Klubkampe med andre Foreninger fortjente egentlig et særligt Kapitel; men her skal blot nævnes, at Taarbæk siden Starten bl. a. har haft årlige Kampe med Køge og ved at sejre 6 Aar mod 1 allerede har sikret sig een Pokal til Ejendom og for Tiden er den foreløbige Indehaver af den næste Vandrepokal. Desuden har Taarbæk gennem Aarene kæmpet med Klubber som Vanløse, Glostrup, Gentofte, Lyngby, Korsør, Vedbæk, Ballerup, Skovshoved m. fl.

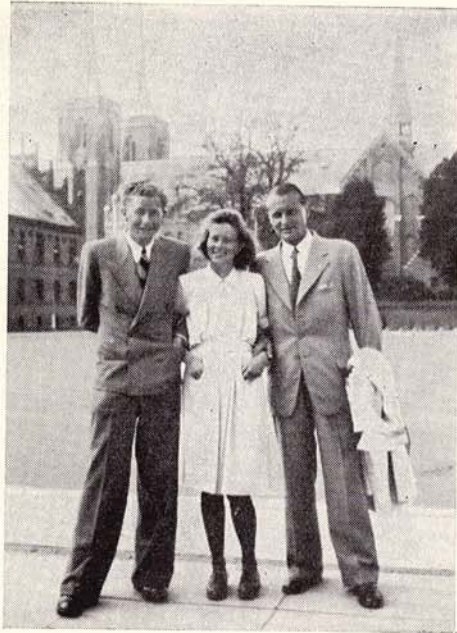
Lokale Mesterskaber Hvert Aar afholdes der lokale Mesterskabsturneringer foruden en Række Handicapturneringer som f. Eks. »Bredo Ernst«-Turneringen, hvor saavel Damer som Herrer deltager, og hvor Deltagerantallet i Aar har sat Rekord med 55 Deltagere i een Række. Indimellem afholdes der Stævner for Klubbens Medlemmer (Altennis!) og Opvisningskampe med Deltagelse af de bedste indenfor Sporten: *Anker Jacobsen*, *Helge Plougmann*, *Per Thielsen* o. m. fl. — altsammen til Gavn for det gode Kammeratskab og den sportslige Dygtiggørelse.

»Old Boys« En særlig Omtale burde helliges Klubbens »Old Boys«, der næsten alle har været med til at bygge Tennisafdelingen op fra Grunden, og egentlig skulde alle nævnes; men det kan her kun blive til et Par Navne i Farten, først og fremmest *Malte-Christensen*, *Yde*, *Arnold-Larsen*, *Wiedemann*, *Martin Fischer*, *Reimert*, *E. Ziener* og *A. S. Bjørnild* og 1942's Mester, *Prytz*.

Fremtids-Udsigter Selvom Taarbæk Idrætsforenings Tennisafdeling saaledes har dokumenteret sin Levedygtighed gennem stor og stadig Fremgang, er Frem-

Sjællandsmestre 1942:

Helge Behrndt Birthe Federspiel Børge Ravn

tiden dog usikker. Fornyelsen, Juniorerne, skorter det lidt paa for Tiden (selvom der ogsaa her findes gode Haab som *Esther Wiggers* og *Gert Ziener*); men værst er det dog, at de Vækstmuligheder, som en Forening i Fremgang *burde* have, synes meget vanskeligt opnaae-lige. Der er ingen Tvivl om, at Tennisafdelingen hurtigt vilde kunne baade forøge sit Medlemsantal og forbedre sin sportslige Standard, hvis der kunde opnaas flere og bedre (røde) Baner. Derved vilde Tennis-sporten i Taarbæk i stadigt voksende Grad kunne blive en virkelig Kilde til Sundhed og Dygtiggørelse for Befolkningen. For Øjeblikket kan desværre kun et alt for ringe Mindretal af Indbyggerne i denne Del af Kommunen deltage aktivt i Tennissportens Glæder; og de eksisterende Baner ligger endda paa lejet Grund og kan kun sikres for et begrænset Aaremaal ad Gangen.

Fremtidsudsigterne er saaledes hyldet i Usikkerhedens Taage, men forhaabentlig vil det lykkes Foreningens trofaste Medlemsstab — for Tiden over 100 Medlemmer — i Forbindelse med Myndighedernes Forstaaelse at bringe Tennis'en frelst over Skærene og skaffe den gode og sikre Vilkaar. Og forhaabentlig vil en ikke alt for fjern Fremtid føre til Realisation af Bestyrelsens allerede fuldt udarbejdede Planer (se Beskrivelsen Side 23) om Opførelse af en Tennishal i Forbindelse med forbedrede Omlædningsforhold (de eksisterende maa vist siges at være ualmindeligt primitive for en Klub af Taarbæks sportslige Format...). Det vilde være dejligt, om allerede Jubilæumsaaret bragte godt nyt i dette vigtige Spørgsmaal.

Ønskedrømme

Gunnar Gammeltoft.

Tennis i Taarbæk

Indtil for 10 Aar siden havde ingen i Taarbæk tænkt sig den Mulighed, at Idrætsforeningen skulde komme til at disponere over et Tennisanlæg. Alene Pladsmulighederne forbød Tanken, og selvom der ved et Mirakel skulde vise sig en Plet Jord til blot et Par Baner, hvorledes skulde det da være muligt at skaffe den fornødne Kapital. Man yndede desuden endnu fra offentlig Side at betragte Tennis som en »Overklassesport«, hvorfor ingen vovede at tænke paa at opnaa kommunal Støtte.

Først da Dr. *Arnold-Larsen* kom til Byen og blev Formand for Foreningen, kom der Liv i Foretagendet, thi besjælet af en glødende Interesse for al Slags Idræt betød Vanskelighederne intet for ham. Der blev i den Tid slidt godt paa Trapperne hos de forskellige Myndigheder, og Resultatet kender vi alle, men naar jeg skal skrive om Tennis i Taarbæk, maa jeg begynde med at minde om den store Indsats, Dr. *Arnold-Larsen* dengang gjorde for vor elskede Tennissport, og som vi skylder ham stor Tak for.

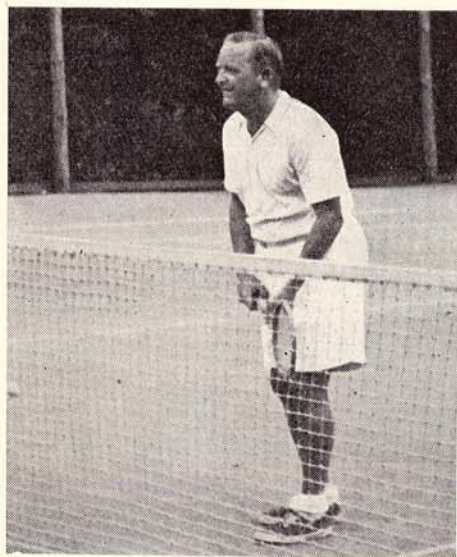
Jeg husker tydeligt, hvor skeptiske vi gamle Ledere af Foreningen var overfor Tanken om at oprette en Tennisafdeling og Muligheden for at opretholde Interessen for den, men nu da jeg selv har lært Tennissportens Tiltrækningskraft at kende, forstaar jeg fuldtud Formandens ukuelige Optimisme, for han havde jo selv dyrket Tennis i mange Aar og vidste, at naar først Anlægget var der, saa vilde det ikke komme til at mangle paa Tilslutning.

Er det da saa dejligt at spille Tennis?

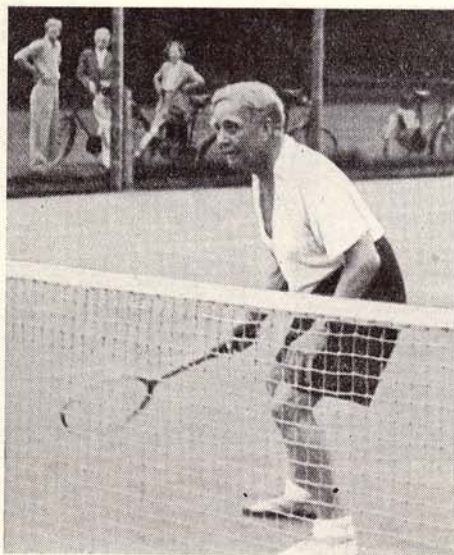
Mit Svar maa blive et ubetinget Ja. For de unge er det en Selvfølge, men det gælder ogsaa for de sene Begyndere, thi selvom det er forsent at lære Spillet tilbunds for den, der har viet sin Ungdom til anden Idræt — for mit Vedkommende Fodbold —, saa rummer Spillet saa mange Glæder, at ogsaa den mindre dygtige maa tabe sit Hjerte til Tennis, naar han først een Gang har haft Skeen i Haanden og oplevet at vinde sine første Partier.

Jeg vil ærligt indrømme, at indtil dette er sket, er Dyrkerne af andre Idrætsgrene — maaske netop mest Fodbold — tilbøjelige til at trække lidt paa Skulderen af de sirlige Tennisspilleres Leg med den lille, fine, hvide Kugle (naa ja, de var dog en Gang fine og hvide!), især naar man f. Eks. har været vant til at fryde sig over Legen med den store, maskuline Fodbold og har nydt Holdkampenes ubestridelige Charme. Man synes — og tror —, at det er noget slem Tjatter i Forhold til det friske og kraftige Fodboldspil.

Derfor er det vel ogsaa, at Fodboldspilleren sjældent tilegner sig det fine, varierede Tennisspil, som kræver saa megen Dygtighed, men til Gengæld glæder han sig dobbelt over hver susende Slag, der lykkes. Kampglæden er heller ikke mindre end i Fodbold, og Iveren efter at vinde er mindst lige saa stor.

E. Yde

Arnold-Larsen

Og saa har Tennissporten den ubestridelige Fordel, at man kan dyrke Spillet til langt op i Aarene, og at den i højere Grad end de fleste andre Sportsgrene bevarer Udøverens Ungdommelighed. Kun Gymnastikken kan paa dette Punkt konkurrere. I Fodbold ved man, at Alderen ret tidligt sætter Grænsen og tvinger Udøveren til at stoppe op. Som et Eksempel paa Tennis-Ungdommelighed fristes jeg til at nævne Sveriges berømte Mr. G., men jeg vil nu hellere fremhæve vore egne lebendige old boys. Hvem er mere ivrige og ungdommelige end vor elskelige Malte og vor impulsive Doktormand, for ikke at tale om den ubetvingelige Prytz, der kun lader sig slaa af meget unge. Og hvem vil vel paastaa, at Bjørrild ikke er blevet 10 Aar yngre i Tennisafdelingens 10-aarige Bestaaen. Kommer man ved 17-Tiden gennem Taarbækparken og allerede langt borte mellem Træerne øjner en slank, hvid Skikkelse, der vimser rundt paa Banen som et Kid, saa fejler det ikke, at det er Fischer, der tager sin daglige Dosis paa flere Timer. »Spil«, lyder det hvert Øjeblik, naar Modstanderen ikke allerede er paa Plads til næste Serv. Jo, een Gang Tennisspiller, altid Tennisspiller. Det er aldrig forsent at hellige sig denne Sport, og man vil aldrig fortryde at lade den afløse andre Sportsgrene eller at dyrke den samtidig.

Konkurrencespillerne overlader jeg til andre at tale om, men hvor er det glædeligt at se, hvor dygtige vore Unge er blevet, og hvor langt de er naaet trods vore alt andet end gode Baneforhold, og hvor herligt at se det gode Sammenhold og Kammeratskab, der sikkert er et Særpræg for netop vor Tennisafdeling.

Skal jeg være aabenhjertig og sige, at det i det daglige maaske nok foregaar lidt gruppevis, men vi ser dog et usædvanlig godt Sammenhold, naar Bestyrelsen kalder til Fest, hvad enten det nu drejer sig om Turneringsafslutningen

Gunnar Gammeltoft og
Helge Behrndt

eller andre Fester, og vi vil ogsaa faa det at se nu til Fødselsdagsfesten. Og glemt bliver vel aldrig den storslaaede »Skæg dag« ifjor, da det røde Hold vandt sin berømte Sejr i alle Tiders mest spændende og sindsoprivende Slutkamp. Den Dag var alle med, unge og gamle, tykke og tynde, og end ikke Regnen kunde neddæmpe Humøret, der fik en ekstra Tand ved den uforglemmelige Invasion og Frokost i de Bjørrildske gæstfri og for Styrtregnen skærmende Stuer.

Er da alt, som det skal være?

Ja, undtagen paa eet meget vigtigt Punkt! Ledelsen er dygtig og opofrende i sit Arbejde for Medlemmerne, Sammenholdet og Kammeratskabet er upaaklageligt, og vi har naaet en Dygtighed, der har skabt Respekt om Foreningens og Byens Navn og gjort vore Tennisspillere kendt over det ganske Land. *Men Kvaliteten af vort Tennisanlæg er langt fra god.*

Vi har naturligvis altid været glade for vort Anlæg, forsaavidt som det er fremskaffet med store Vanskeligheder og har gjort det muligt for os overhovedet at kunne dyrke Spillet, men første Klasses er det jo ikke for en Forening, der vinder Mesterskaber og skal modtage andre Foreningers Spillere i Kamp-runderne. Ikke alene er vore Omklædnings- og Badeforhold under al Kritik, men Banerne er ikke tidssvarende og gode nok til virkeligt Klassespil. Rent ud sagt kan vi daarligt være bekendt at modtage fremmede Klubber under disse Forhold, og vi maa kræve megen Overbærenhed af Gæsterne.

Kan vi da være saa dristige at vende os til Kommunen i dette Spørgsmaal? Vi har vist vor Dygtighed og Eksistensberettigelse, og vi repræsenterer Byen og Kommunen paa den smukkeste Maade ved Turneringer og Konkurrencer. Begrebet Luksussport i Forbindelse med Tennis er en Myte, hvilket bevises ved, at Københavns Kommune forlængst har anlagt Baner og Haller, der fortrinsvis benyttes af Arbejderklubber og Firmaklubber. Vilde det da ikke være

rimeligt, om man fra kommunal Side traadte til og hjalp os til et nogenlunde anstændigt Omklædningshus og rød Belægning paa blot de to af Banerne?

Dog, ogsaa paa dette Punkt støder man paa Pladsvanskelighederne og de modstridende Interesser om Byplanen, mest det sidste. Byplanen indeholder ganske vist godt nok Tennisbaner og alt til et Sportsanlæg hørende, men endnu frygter vi, at det hele blot er et skønt Fata Morgana. Og selvom det skulde vise sig muligt ad privat Vej at skaffe Midler til at afhjælpe Manglerne, kan vi da paa-regne at beholde de nuværende Baner? Nogen Garanti har vi ihvertfald ikke.

Jo, der er Bekymringer nok for den energiske Ledelse, og det var at ønske, at Byplanens Skæbne snart blev afgjort. Allermest maa det ønskes, at Retfærdigheden vil sejre, og at man ikke fra højeste Sted slaar Bommen i for vor idrætsinteresserede By ved at udelukke det nye Anlæg af Byplanen. Den Tanke synes os umulig, at alene Taarbæk By i hele Landet skal være afskaaret fra at dyrke Idræt under tilfredsstillende Forhold.

Vi ved, at meget andet kalder paa os i denne mørke Tid, og at der er Forhold, der kommer i første Række, og vi skal ogsaa nok være taalmodige, som vi iøvrigt har været det i 34 Aar, men tænk hvis vi idag kunde glæde os over, at ihvertfald Muligheden for det nye Anlægs Virkeliggørelse var skabt igennem en godkendt Byplan, saaledes at vi med større Overbevisning kunde føje til Lykønskningen til Tennisafdelingens 10-aarige Bestaaen: Held og Lykke i Fremtiden og vel mødt ad Aare i det nye Idrætsanlæg med Sportshal og det hele!

Gid da Kommunen snart vil opfylde vort største Fødselsdagsønske ved at sørge for Byplanens Godkendelse, uden Ændringer i den Del, der vedrører Sportsanlægget.

E. Yde.

Mogens Steen Hansen

Birthe Federspiel

Tennis- Hygge i Taarbæk

I en Jubilæumsartikel plejer man at »kaste et Blik tilbage« paa »Tiden, der svandt«, finde en Række gode Minder frem til fornyet Glæde og blive dejlig sentimental ved at opdage, hvor hyggeligt man har haft det hele Tiden. Det er da ogsaa netop Hygge, der har præget Taarbæk Idrætsforenings Tennisklub gennem de 10 Aar, Klubben har bestaaet. Omgivet af grønne Plæner og duftende Hyld, af bredkronede Bøge og Ege ligger Banerne idyllisk gemt i den henrivende Taarbækpark; og her har Medlemmerne gennem Aarene haft mangan god og hyggelig Stund.

Der er spillet meget Tennis i Taarbæk-parken, og der er spillet godt, saa godt, at vore bedste Spillere ogsaa hører til *Landets* bedste. Og det har vi Medlemmer og Taarbæk-Boere Grund til at være stolte af. Vor hyggelige Tennisklub klarer sig meget fint. Men ogsaa de Spillere, der ikke er Tennismatadorer, og vore passive Medlemmer er i høj Grad med i Hyggeligheden. For nogle Aar siden var der en large Mand, der skænkede os nogle pompøse Bænke til at placere langs Banen som Tilskuerpladser. Denne Gave var i Virkeligheden Signalet til, at der opstod intim Kontakt mellem Klubbens aktive paa den ene Side og de passive og Tilskuerne paa den anden. Bænkene blev hurtigt fyldt med et interesseret Tennispublikum, og nu er de optaget hver Aften af Fædre, Mødre, Søkende og Bekendte til Tennisspillerne, der gør sig ekstra Umage, naar der er »Publikum paa«. Klubben blev paa den Maade, bare ved de Bænke, større i Anslaget. Lokket

af Familiernes og Vennernes Klappen ad Spillernes Færdigheder i det lille Spil med den hvide Bold, strømmede Tilskuerne til, blev interesseret i Tennis og meldte sig ind i stort Tal. Og i Dag er vi mange. De nye Medlemmer vil hurtigt opdage, at vi har meget at byde paa, bl. a. en særpræget Medlemsskare. Vi har Tennisfyrster som »Manne« og »Pjusk« og stærke Damer som Birthe Federspiel og Matti Gram og Kaja Gammeltoft, og desuden har vi psykologisk interessante Spillere som »Doktoren« og »Abie«, Fænomener som »Gamle Bjørrild« (still going-strong) og Martin Fischer. Desuden »Gamle Malte«, hvis Out-Brøl stadig ruller gennem Taarbæk-Parken, en vaskægte »Prikneger« havde vi ogsaa en Overgang, en Prytz, en hel Koloni af Familien Ravn, en Reimert, 16 Stykker Wiggers, næsten 2 Meter Gammeltoft o. m. fl. — Dertil arrangerer vi Tennisballer, der næsten altid er svært fornøjelige, Al-Tennisstævner, Pokal- og Lokal-Turneringer med fremragende Dommere, Handicap-Turneringer, hvor De er sikker paa at vinde, hvis De ikke kan ramme en Bold, Oprykningsrækker for en Forms Skyld, morsomme og afvekslende Generalforsamlinger, hvor vi lover Dem, at der ingenting sker o.s.v. — Som De ser, vi har nok at byde paa, vi har moret os dejligt, haft det dejligt i 10 Aar i den skønne Taarbækpark, der er saa ideel til Sport, — og nu haaber vi paa mindst 10 Aar til, for vi har det saa hyggeligt! Men vi maa have Plads til flere...

Mikas.

Spillerne, som vi kender dem

Et Par lange — nej, det forslaar ikke, vi maa højere op — vi siger meterlange fletninger, et par kæmpemæssige shorts med en lille tynd pige indeni; kun et par tyn-

de ben stikkende ud forneden, skønt der er plads til mange flere; gode ben forresten, siger kendere — men spille løs gjorde hun og slaa til gjorde hun, og over det hele lyste et straalende smil, som da forresten lyser endnu. Saadan husker vi *Kirsten* som pigen med de dejlige fletninger.

Et sælsomt syn! Er det en vejrmølle, den unge pige der vil lave? Næppe, for hun staar ved serveline med en ketcher i den ene haand, bolde i den anden. Aha! hun vil serve! armene beskriver sære kredse i luften, kroppen vrides i kringlefacon, benene er snart over kors, snart i kalveknæ, snart i hjulben; i det mørke, energiske, sammenbidte ansigt gløder munden med de svulmende dybrøde læber; og saa aner du maaske intet om den velklang, der kan komme derfra. *Ira* betyder vrede. Sat sapienti.

Our grand old man, mr. *Björriid*, but still going strong; trods daglig omgang med hattefjer og anden damemoro har han ikke faact disse paa hjernen, men

stiller pligttopfyldende paa banen og spiller sit eget spil: behageligt, langsomt, men sikkert; han kan ikke lide haarde bolde, heller ikke at flytte sig altfor meget; han rammer servefeltet næsten hver gang; men han bliver vred paa skruede bolde. Ingen anden kan som han sige »Aarr, det var ellers saadan en pæn bold.« Vi tager ham til os som klubbens skjulte Danielsen og for hans lyse begejstrede syn paa hele vor skønne tennisungdom.

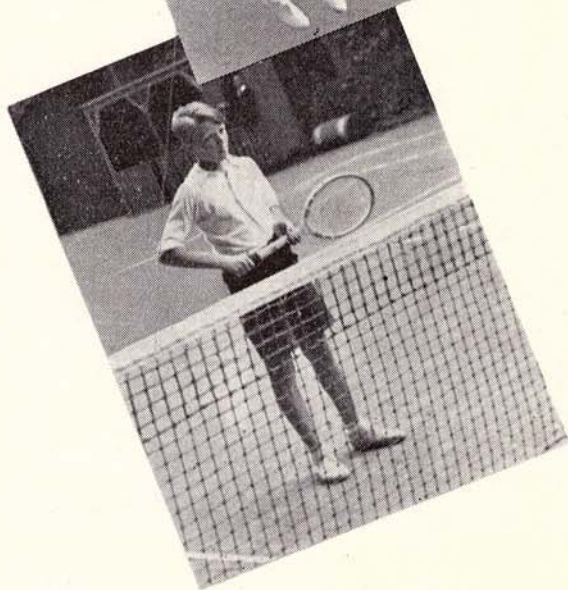
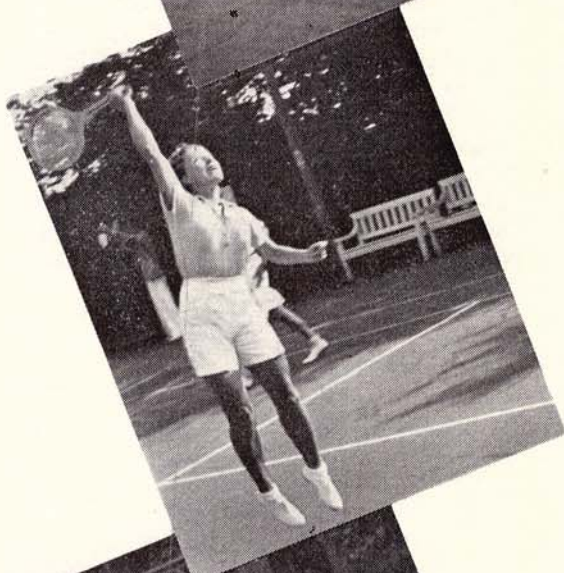
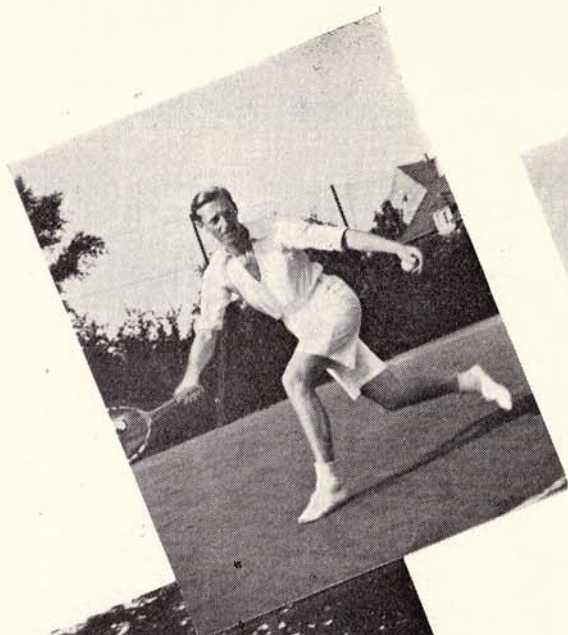
Naar man for et par aar siden saa en spiller staa ved nettet med en lang næse inde hos modparten, lurende paa drab — »han ligner en mus,« som »Pjusk« sagde — med en ketcher af sidste model i de vel manicurerede hænder, lidt duknakket og rundrygget, lad gaa, men uhyre elegant, silketørklæde om halsen, silkeskjorte i spillende farver, blændende hvide bukser med knivskarpe pressefolder, nykridtede sko, ved siden en stabel

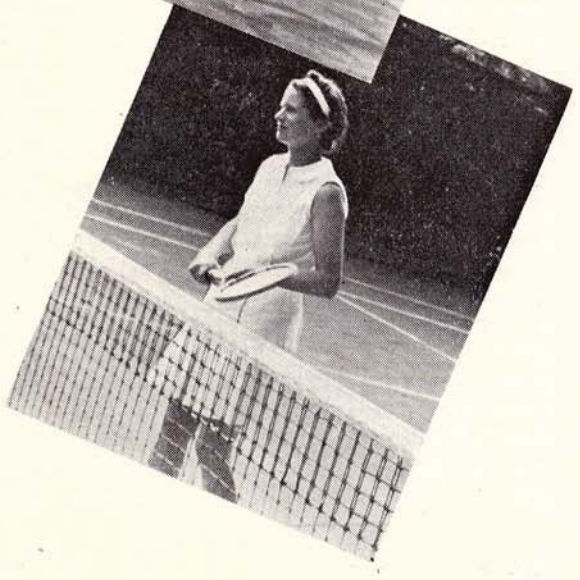
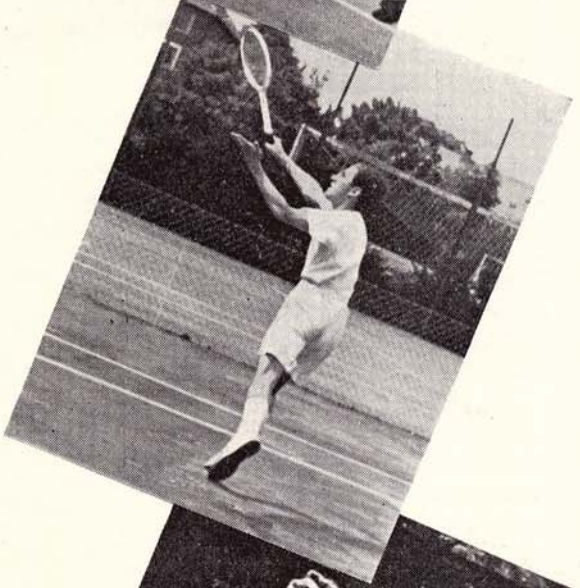
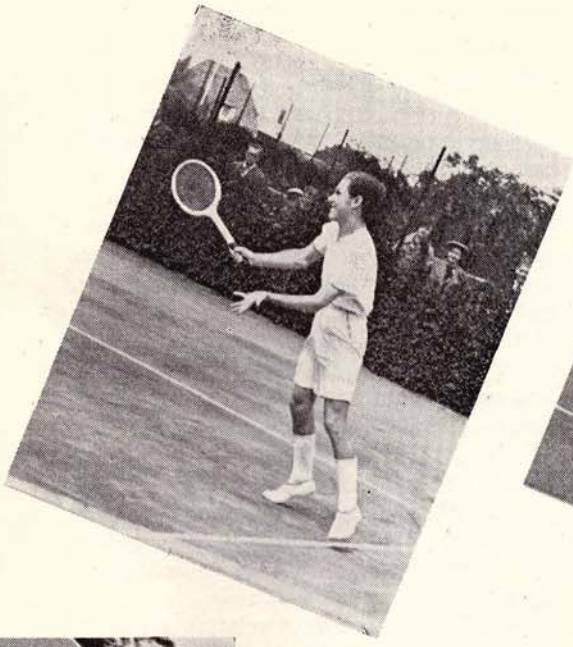

bolde — nye bolde ved hvert 6te parti, — saa kender vi alle manden og nikker genkendende til ham, filmskongen *Erik Thorberg*.

Men huskes skal det ogsaa, at han var den første, der i Sjællands mesterrække vandt en kamp for Taarbæk.

En høj, mørk mand med graanende

tindinger staar og server; over hans ansigt løber en masse trækninger; de afspejler en Række sjælelige funktioner: anspændelse, til bolden havner i nettet, dyb Skuffelse et øjeblik, glæde over at have endnu en bold, ny koncentration, nyt slag, hurra! det lykkedes! vild stormen frem paa banen for at møde retureringen, ny koncentration, musklerne spændte som staalbuer, slaget afleveres med et enormt kraftforbrug, sveden perler, nej, styrter i strømme fra panden, han farer rundt paa banen, knurrer, brummer og bander, tramper banen op, som havde et koppel vilde heste danset vals derinde med den glødende elskers hedeste vildskab. Sig saa, at I ikke kender *Erik Ziener*.

I gamle dage, dybt inde i skoven, paa det mørkeste sted i parken, laa en skummel hytte, rigtig et trolde-bo.

En sommer dukker frem fra dens skjulte gemmer en sær fremtoning, en stor mand med en lang cigar, saadan en rigtig førkrigscigar, og en dag havde han ogsaa ketcher med; med ydmyge lader og venlige ord bad han undskylde sin formastelighed, at han vovede at indlade sig med saa virtuose spillere, men han vilde saare gerne spille med og udvikle sine smaa, omend umiskendelige evner for det ædle spil; det kneb for ham at se de smalle linier, men var der ringeste tvivl, dømte han altid bolden god til modparten. Hans tennis var noget af det mest gæve, der tænkes kunde, djærvt slog han til bolden uden smaalig tanke for at vinde points, og kæmpede han med en sikker modstander, holdt han altid kampen ud til det sidste og veg aldrig, selv om hans ketcher hang i laser. Han var en særlig type paa en tennisspiller.

Skønt han saaledes maa have besiddet alle dyder, mindes han dog altid som *Priknegeren*. Eller maaske har beskrivelsen været lidt farvet.

Der var engang en stor hund, der lagde et uartigt ord paa bane tre, saa Jarltorp blev gram i hu og vilde have fat paa ejeren, men han kunde ikke finde ham! Skjult bag hunden var det lykkedes den lille mand ubemærket at slippe ud.

Nu gaar det bedre, han kan se over nettet og spiller voksen tennis uden barnepige; han vilde have den flotteste servebold i klubben, hvis han kunde ramme servefeltet, men det lykkes nok engang, og saa bliver han frygtindgydende; hans flugtninger er næsten ligesaa gode, men har samme fejl; heldigvis er han saa ung, at han har tiden for sig, og naar bare den avis, han i øjeblikket bærer med sit medarbejderskab, ikke giver ham den opgave gennem længere tid at studere et fængsels indre, venter vi os store ting af *Mogens Barfod*.

Der var ogsaa engang et vræl, et vældigt vræl, et alt overdøvende vræl, der stinkede langt ud af halsen paa ejeren, saa skovens fugle tav og menneskene blev stille som før uvej.

Manden, der ejede vrælet, svarede til det, ungdommelig, stærk, energisk, knusende af modstand paa sin vej. Saadan var *Malte*.

Tidens tand har gnavet, nu er knæene ømme, armene svage, kraften borte, men han spiller endnu, den gamle ørn, trods jammer og klage, navnlig hvis bolden ikke vil lade sig ramme; han spiller endnu, og han vil vedblive med at spille trods rullestol og kunstige ben, til han gaar over i alle gode tennisspilleres nirvana, mindet som den gode kammerat med det herlige vræl.

Denne rad af perler kan passende afsluttes med et dobbeltportræt; det er ikke helt som fyrtaarnet og bivognen, snarere

tværtimod; men lad os begynde med ham.

Som de fleste af vore prominente spillere er han høj, men har i tidens løb samlet sig en smule fyld sammen. Derimod har han endnu ikke faaet udryddet den overfyldning af bukselommerne, som er hans svaghed; selv paa banen medføres adskilligt, saa han altid kan faa sig et lille maaltid: lakrids, chokolade, en tomat, en enkelt sardin og den evige cigaret. Som tennisspiller rangerer han højt, selv om hans spillemaade er noget ejendommelig; boldene skal helst gaa i krumme og skæve linier for at være helt vellykkede. Han har en kolossal energi og giver ikke op, for den sidste bold er slaaet.

Er han lang, er hun det ikke, uden egentlig at være kort (saa kan De maaske selv beregne forholdet); hendes spil er charmerende og til tider præget af intelligens og taktisk kløgt, til tider kan hun ikke kende forskel paa højre og venstre; som klog kvinde virker hun bag kulisserne og sprutter af energi; lidt ilter er hun ogsaa, et passende supplement til gemalens lidt indolente flegma; som De alle kan se, er resultatet blevet et harmonisk ægtepar, rundet af tennis rod, *Kaja* og *Gunnar Gammeltoft*.

Mange kunde endnu fortjene en minde-rune for deres dyders og lyders skyld; vi mindes den enestaaende formand for kværulogisk samfund *Bisgaard Andersen*, der ved sit lumske spil og bidende sarkasmer fik *Pjusk* paa tudepunktet.

Poul Gautier husker vi for hans glade smil, hvis det da ikke var en fastsiddende grimasse, hans kanonskudhaarde første serv og det lille tøseagtige put som anden serv; gæv gut helt igennem.

Endelig er der vor jyske nyerhvervelse, *Grete Raun*, der ser ud som en daarlig undskyldning for sin existens, men sikkert indvendig tænker noget helt andet!

Mange, mange flere burde nævnes, mange flere minder burde gemmes, men det er her ugørligt; hver for sig maa selv flette en mindekrans til at nyde paa de gamle dage...

VIDI.

Kammeratskab og „Altennis“

Meget saakaldt Kammeratskab paa Kontorer og Arbejdspladser, i Skoler og Foreninger dækker desværre ikke sjældent over baade Intriger og Klikevæsen. Men saadan er det heldigvis ikke her i Taarbæk Tennisafdeling. Vi er ikke flere, end at vi kender hinanden saa at sige allesammen og nærmest føler os som een stor Familie — maaske nok en Familie, hvor det kniber lidt med Albuerum, men hvor til Gengæld ingen Primadonna- eller Diktatornykker faar Lov til at gro frem.

De stærkeste Spillere — de bedste af dem i hvert Fald — føler sig ikke for gode til at indbyde de svagere til en Double eller give dem en Gang venskabelig Træning; og baade ved Foraarsturneringen og »Bredo Ernst« møder da ogsaa alle frem i en broget Cocktail af godt og mindre godt, rutinerede og Begyndere.

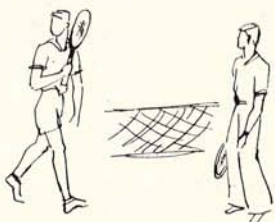
Enhver der har Interesse for Tennis-spillet bliver gerne indlemmet i Lauget og faar ligelig Del i Tilskuerbejstrin-

gen, der trofast følger de spillende Aften efter Aften — og sikkert ikke har haft en ringe Andel i den sportslige Fremgang i det forløbne Tiaar. Skal der spilles Kampe paa fremmed Bane, kan man saaledes være sikker paa at se en kammeratlig Hale af Cykler ledsage de kæmpende paa Vej for at heppe dem op til Daad ude i det Fremmede. Og gaar det løs paa vor egen Bane, er der ikke noget med bare at møde til sin egen Kamp og saa forsvinde hjem, nej, vi bliver til sidste Slag

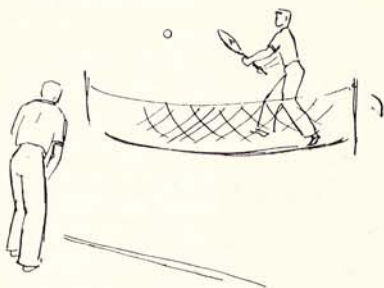
er slaaet. Gælder det en Outsider's Kamp mod en »Kanon« i en lokal Handicap-Turnering, kan den svageste være sikker paa al den Opmuntring, som kan præ-

steres — og det er ikke lidt! Saadan er Klubkammeratskabet i Taarbæk.

Dertil kommer, at der sikkert er faa Foreninger, hvor der er saa lidt Misundelse og Surmuleri i Krogene, fordi alle her paa en behagelig Maade synes at respektere hinandens Dyder og Lyder (for dem har vi jo ogsaa nogle af, vi er heldigvis ikke Engle allesammen . . .). Det morsomme ved Kammeratskabet er netop, at man i fælles Glæde over Sporten rystes sammen med Mennesker, man maaske ellers ikke vilde komme i Forbindelse med — og opdager, at de trods deres store Forskelligartethed i Alder og Indstilling alle er storartede Kammerater paa Banen.

Et af de morsomste og bedste Udtryk for denne Fællesskabs-Aand var sidste Aars Altennis-Stævne, der gik ud paa at gøre baade svage og stærke Spillers Indsats lige betydningsfuld for Holdets Sejr og derved give de hidtil »uforsøvede« Medlemmer Lejlighed til at hjemføre et

Sejrs trofæ. Lignende Arrangementer er ganske vist forsøgt i andre Foreninger; men vi herude tvivler paa, at nogen af disse har kunnet maale sig med vort

Altennis-Stævne, hvis Stemning til Tider var lige ved at fordunkle de svensk-danske Landskamps. Straks om Morgenen mødte saa at sige alle 70 Deltagere paa de fire Hold, der hver kendetegnedes ved sin Farve, ofte morsomt markeret ved Paaklædningen, og hver havde sit gjaldende Kampraab, enkelte endda en hel Slagsang. Til Trods for, at Himmelen allerede ved Ti-Tiden begyndte at blive utæt for senere helt at aabne for sine

Sluser, kæmpedes der videre, og alle holdt ud indtil Frokost (oh, uforglemmelige Oplevelse!). Selv da de sidste Kampe maatte spilles i H. I. K.'s Hal var der fulgt en trofast Skare »Heppere« med — til stor Forbløffelse for Hallens temmelig desorienterede Stampublikum.

Jo, det var en rigtig Tennisdag, den, og forhaabentlig vil der følge mange efter. For trods det fornøjelige Halløj, der sætter Kulør paa et saadant Stævne, er den Slags Arrangementer slet ikke uden sportslig Betydning; de stimulerer Lysten hos Begyndere og kan maaske ogsaa afsløre et vordende Tennistalent. Og saa styrker de Sammenholdet og det gode Kammeratskab, — og det er dog en Vare, hvis Værd man ikke har Raad til at kaste Vrag paa i Tider som disse.

Mr. Dobbeltfejl.

De uundværlige

Aabent Brev til »dem indenfor Gitteret«

Kender De os? — Ikke? — Vi er ellers alle Steder og altid, hvor Taarbæks Tennisspillere kæmper for de lokale Farver om Lavrbærkransene. Mange af os har konstant Rust paa Hænderne og Næsen af at hænge i Indhegningen om Banerne.

De har sikkert kun et vagt Begreb om, hvorledes vi ser ud, da De altid har set os gennem Staaltraadsnettets Slør.

Vore Stemmer vil De ikke kunne kende, om vi mødtes, men naar vi alle er samlet uden for Gitteret og er kommet i Ekstase over det straalende Spil (vi er taknemmelige for lidt), finder vi Tonen, De kender, — saa er det Dem ligefrem en Skuffelse, Hr. Tennismatador, hvis Deres »Føberslag« ikke udløser et begejstret »Oh, what a shot«. Ih, hvor vi kender Deres sky Sideblik ud til os, naar De kikser et oplagt »kill«, som en af os aldrig vilde have fejlet, hvis vi havde været Dem.

Vi kunde i det hele taget give Dem ad-

skillige Tennis-Fiduser — jo, vi ved nøjagtig, hvorledes hvert Slag burde være spillet.

Men vor Viden er ikke udelukkende om Tennis-Teknik. Vi kender ogsaa alle Kanonernes smaa Særheder — ja, enkelte kender vi saamænd kun paa Særhederne. Naar vi har presset vore Kroppe ind i »Varella«, »Bob«s eller »Peder Komfur«s smaa Dukkestuer, hvor hver Kvadratmeter Plads betaales højere end i den tolv Værelsens i Grønningen, repeterer vi Aftenens Kampe, og saa omtales Spillerne i Reglen som »ham med Tærne opad«, »ham der spiller med blaa Shorts og Alpehue«, »hende der kommer sammen med Ravn«, eller »ham der spiller paa alle de gode Timer«. — Jo, vi følger Tennisklubbens Liv.

Har De endnu ikke gættet, hvem vi er, giver vi Dem endnu en Chance. Sæt Dem hen paa en af Bænkene under det

strejkende Valnøddetræ, men kom i god Tid og stil op i Køen, da kun en enkelt Plads sælges i Løssalg — Resten er reserveret de faste Pensionærer, hvoraf adskillige kan fejre Jubilæum samtidig med Klubben — kun Efteraarets Storme kan fordrive disse fra deres Bænkeplads. Se da den Skare uden for Indhegningen, der, som paa Tælling, drejer Hovederne fra højre til venstre og tilbage igen. Kender De os nu? — Ja, vi er den af vore egne Kinesere imponerede, evigt applauderende Tilskuerskare, der møder op til hvert et Slag, Taarbæks »first strings« udkæmper for Fiskerbyens Farver. Vi er alle dem, der Sommer efter Sommer folder Lemmerne sammen og kravler ind i snævre Sommerlejligheder, trods det vi hvert Efteraar vender tilbage til Byen krumbøjede af Opholdet i for lavloftede Rum — blot fordi vi ikke kan undvære det fornøjelige Liv, der rører sig ved Tennisbanerne.

Tro nu ikke, at vi ikke kender vor Betydning. Tværtimod! De fleste af os nøjes ikke med bare at deltage i den almindelige Tilbedelse, naar vore »Internationale« spiller. Vi spiller skam ogsaa selv. Det er saamænd os, der lister op paa Banerne endnu inden Solen er kommet rigtig op paa Himmelen. Det er saamænd os, der udholder Middagssolens Straaler, medens virkelige Tennisspillere plejer Formen. Dem, De ser luske om paa Banerne i Skumringstiden ledende efter Bolden med Lygte i en Belysning, der vilde trætte en Stjernespillers Øjne — jo, det er saamænd ogsaa nogle af os.

Men vi klager ikke. Vi finder Trøst i, at uden os kunde Klubben ikke eksistere.

Vi er den økonomiske Ballast. Vore mange Kontingenter vejer mere i Klubkassen end nogle faa »Star«. Vi faar intet Sølv-tøj, men har den indre Tilfredsstillelse, at uden os kunde Mestrene ikke blive Mestre — for det er ved at vinde over os, at de bliver det. Vi ved, at vi kunde vælte Formanden, hvis vi vilde, for vi er de mange — men vi vil ikke; vi godter os nemlig over, at det ikke er en af os, der har det utaknemmelige Arbejde at skulle gøre alle tilpas.

De kan tro, det fornøjer os at tænke paa, at Klubbens Mestre er udgaaet fra vor Kreds. Det er fra os de nye Talenter skal komme, derved tvinger vi enhver forstandig Klubledelse til at holde Øje med os. Ingen Stjernespillere uden os. Jo flere vi er, des flere Stjernespillere har vi Mulighed for at frembringe. Jo flere Stjernespillere, jo flere kommer der til os. Konkurrencesporten i en Nødde-skal.

— — — Ogsaa fra os, den trofaste Tilskuerskare, de sikre Tabere selv i Handicaprækkerne, Landliggerne, der gennem Tennisklubben faar endnu mere ud af deres Landophold, skal der lyde en Tak for de første 10 Aar i T. I. F.s Tennisafdeling.

Skulde det en Dag lykkes at raabe Sogneraad og Statsskovvæsen op, saaledes at det sportslige Anlæg, der er saa glimrende Betingelser for i Taarbækparken, kunde blive til Virkelighed — ja da er det meget vel tænkeligt, at mange af os lige saa gerne betalte vor Skat til Lyngby-Taarbæk Kommune som til enhver anden.

En af de uundværlige.

Min bedste Kamp

For ikke blot at nøjes med at remse tørre Tal op eller svælge i Almindeligheder, naar vi skal berette om Taarbæks Tennisedrifter i de forløbne Aar, har vi bedt en Række Spillere selv skrive nogle Linier om deres »bedste Kamp«, hvad enten de nu foretrækker at se Sagen fra den sportslige eller blot fra den fornøjelige Side — eller begge Dele. Desværre har det vist sig overraskende vanskeligt med det givne korte Varsel at faa mange af Spillerne til bogstaveligt »at tage Skeen i den anden Haand« og bruge Fyldepenen med den ledige højre Haand — selv for en kortere Bemærkning. Men det er maaske for ikke at komme ud af Turneringstræningen... Her er imidlertid nogle af de opofrenedes Bidrag:

★

Malte-Christensen:

Et af de første Aar spillede Dr. Arnold-Larsen og jeg O. B. Sjællands Turnering i Hillerød imod 2 ældre Herrer fra samme By. Sejren var os sikker, — Doktoren havde sine kendte drabelige Slag fremme, og vi vandt let første Sæt. Men saa fik Piben en anden Lyd, fra Begyndelsen af andet Sæt gav Modparten os kun høje, bløde Bolde, og alle vore kraftige Returneringer havnede i Nettet eller som Regel langt uden for Banen. Begyndelsen af tredje Sæt gik paa samme Maade, vi tabte helt Humøret, og Situationenes Alvor prægede os. Saa endelig fik vi en lys Idé, ogsaa vi maatte spille med høje Bolde, og Resten af Kampen blev spillet saa godt som udelukkende med Lobs, og det lykkedes os i sidste Øjeblik at hale Kampen i Land.

Det har sikkert været et ophøjet Syn for Tilskuerne at overvære denne Turningskamp, og derfra stammer Udtryk-

ket »Hillerød«, som endnu den Dag i Dag benyttes af nogle af de ældre Spillere i T. I. F.

Og maa jeg saa bringe en Hyldest til vore unge Spillere for deres Dygtighed og Sejrsvilje, det er jo kun deres Skyld, at T. I. F. nu indtager en saa god Position i Sjællands-Turneringen. Gid at Stat og Kommune ogsaa gennem deres Bedrifter maa faa Øjnene op for, at T. I. F. fortjener de bedste Levevilkaar.

Dr. Arnold-Larsen:

Min bedste kamp har jeg aldrig spillet og regner heller ikke med, at det nogensinde vil ske. Det er muligt, at man en

enkelt gang kan sige, at i dag spillede du godt, men saa har maaske modstanderen været ude af form, haft utur eller andet, der har forrykket balancen.

Jeg er klar over, at sin bedste kamp spiller man den dag, da man møder en langt overlegen modstander i fuld form, men som efter en kamp over alle grænser spændende maa se sig besejret, fordi min viljes koncentration og anteciperingssevne viser sig stærkere end hans, hvor behandlingen af hver bold er saa omhyggelig, at der ikke bliver anledning til fejlslag, hvor serve, smash, drives og flugtninger ligger saa eminent, at den anden trænges over i en ren defensiv og udplaceres. Den dag spiller jeg min bedste kamp, men det sker aldrig.

Mogens Steen Hansen:

Den Tenniskamp, som staar for mig

om ikke som den bedste, saa dog mest dramatiske, spillede jeg i Hornbækturneringen Sommeren 1940. Jeg var i Herre Single Handicap naaet til Finalen, hvor jeg skulde møde den udmærkede Provismester Kaifer Nielsen (saa vidt jeg husker var der et reelt Handicap paa $30\frac{3}{6}$).

Kampen startede en Søndag Formiddag Kl. 10 paa Opvisningsbanen i Graavejr. Første Sæt blev afbrudt nogle Gange af Regn, men jeg vandt det vist 6—3 uden nævneværdige Episoder, og andet Sæt tegnede ogsaa godt for mig; jeg førte 5—4 og havde altsaa en god Chance for at vinde Kampen. Paa dette Tidspunkt maatte vi imidlertid igen i Ly for Regnen. Endelig kom vi i Gang igen, og jeg fik 40—30. Denne Matchbold tabte jeg desværre, idet jeg i den afgørende Flugtning tabte Ketcheren og paa en mystisk Maade fik anbragt mig selv oven paa den med det Resultat, at Ketcheren brækkede. Stillingen var nu à 40. Næste Bold spillede jeg med brækket Ketcher og havde vitterligt vundet den, idet min Modstander sendte en Returnering ned i Grøften, men desværre for mig stod jeg i Vejen for Bolden, saa Dommeren ikke kunde se den og derfor dømte den god. Derefter vandt Kaifer Partiet, og Stillingen var nu à 5. Derpaa blev Kampen igen afbrudt paa Grund af Regn, og vi gik hver til sit for at spise Frokost. Kl. 14 fortsatte vi Kampen, men nu var mine Kræfter opbrugt, og da Klokken var blevet henad 15 havde jeg efter 5 Timers Finalekamp tabt 3—6, 7—5, 7—5.

Lillian Feddersen:

Min bedste Kamp? Jeg er ikke i Tvivl om, hvilken Kamp der er min bedste — om end ikke den mest vespillede, saa dog den morsomste.

Kampen spillede i Køge — vor aarlige Klubturnering — og det var medens man endnu kørte i Bil, husker jeg ogsaa tydeligt. Det maa have været i 1939.

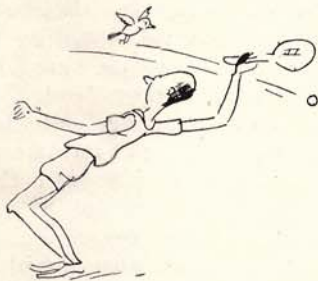
Det var første Gang, jeg var udtaget til at spille Turnering paa A-Holdet. Jeg skulde spille Dame-Single Kl. 11 (mod Asta Børnum). Det gik strygende, hun vandt første Sæt 6—1 og førte næste Sæt

5—1. Det var stegende hedt — Solen straaede, og som bekendt var de gamle Baner i Køge noget af det hvideste hvide. Jeg skulde serve — mod Solen. Jeg følte mig meget beklemmt. Rundt om paa Banerne blev den ene Kamp efter den anden færdig — flere og flere kom ind for at være Tilskuere paa vores hidtil tomme Bane. Frokosttiden var for længst overskreden — flere Maver rumlede højlydt. Pludselig kom »Pjusk« farende og sagde, at jeg *skulde* vinde den Kamp, for ellers kunde vi ikke nyde vores sædvanlige hyggelige, ret vaade Køge-Frokost. — Hvordan det nu gik til eller ikke gik til, saa tog jeg reverenter talt Skeen i den anden Haand og kastede min Modspiller fra Side til Side, og inden længe havde jeg Sættet 7—5. Under de i vide Kredse berømte Taarbæk Tilskueres Hæppen vandt jeg saa med Lethed det næste Sæt 6—2. Jubelen var endeløs — ialt Fald paa det ene Holds Side, og jeg blev baaret i Guldstol af Gunnar og Pjusk til Klubhuset. — Ih! hvor Frokosten smagte.

Erik Thorberg Hansen:

I et af Aarene 1936—38 tabte jeg mit Klubmesterskab i Single; Gammeltoft slog mig i Semifinalen. Det følgende Aar *vilde* jeg vinde det tilbage. Om Vinteren var jeg syg i 2 Maaneder af nervøs Hjertekrampe, men trænede alligevel for fuld Kraft om Foraaret. I Semifinalen mødte jeg igen Gammeltoft, og jeg kan uden at prale sige, at denne Gang nærmest fejede jeg ham ud af Banen i 2 Sæt mod 0. I Finalen mødte jeg saa Helge Behrndt. Fra Starten satte jeg et enormt Tempo op — og hvad der var vigtigere — jeg holdt det hele Vejen igennem, til Trods for, at jeg var ved at segne, og mit Hjerte hamrede, som skulde det sprænges. For stadig at holde Musklerne varme havde jeg *to* tykke Sweattere paa!! I 3. Sæt førte jeg stort, da det begyndte at regne. Vi afbrød Spillet. Skulde hele min Taktik nu spoleres — og Helge faa Lejlighed til at hvile sig? Det var spændende Minutter, — men vi genoptog Spillet 2—3 Minutter efter, og jeg tog det 3. Sæt og dermed Mesterskabet.

Det var min bedste Kamp i Taarbæk, fordi jeg, den detroniserede, gennem den atter for en Tid kom i Spidsen.

Og saa er der nogle mere humoristiske Bidrag — omend for de flestes Vedkommende med Rod i virkelige Begivenheder:

Birthe Federspiel:

Jeg koncentrerer mig enormt. Dommerens Stemme lyder: Fordel ude. Hilde Sperling server. Ikke en Lyd høres. De tusinde Tilskuere er i aandeløs Spænding. Partierne staar 5—6 i sidste Sæt. Hun server — noget blødt —, hun maa være meget nervøs. Bolden kommer til min Baghaand. Jeg lægger hele Vægten i Slaget, og Bolden suser en Millimeter over Nettet til hendes Baghaand. Ved et Mirakel returnerer hun den, og vi paa-begynder en af hendes sædvanlige Slags-serier. Pludselig ser jeg min Chance, farer frem til Nettet og sætter Bolden uden for hendes Rækkevidde i et velplaceret Prik. Kampen er vundet, Tilskuerne rejser sig og skriger ellevilde — jeg ramler Hovedet mod Sengehesten og vaagner:

Gaarsdagens Kamp staar for mig — det var helt anderledes: 6—0, 6—0 til Hilde, og der var kun to Tilskuere . . .

Jeppe Gram (nu $\frac{3}{4}$ Aar gammel):

Jeg husker den tydeligt, min bedste Kamp. Det var forresten tillige min sidste Turneringskamp i mange Aar. Først sagde Mor, at jeg var for stor til at spille med, men da jeg havde plaget lidt, fik jeg Lov. Nu er jeg for lille til at spille med. Det er mærkeligt.

Det var den Sommer, Solen skinnede, saa i Begyndelsen tog jeg den med Ro og

lod de andre arbejde, Mor og »Manne«. Men det gik skidt. Vi sakkede mere og mere bagud, saa mellem 2 Partier samlede vi tre, og de andre skældte mig ud, fordi jeg var for doven og mere til Besvær end Hjælp. Saa tog jeg mig sammen, det kan nok være. Jeg sparkede med Arme og Ben og raabte Hep, saa Modparten blev helt forvirret, og Mor var lige ved at blive daarlig af det Tempo. Men vi vandt.

Tænk, saa begyndte de andre at kværulere og sagde, at det gjaldt ikke, naar vi var 3 mod 2. Sludder, sagde jeg, Mor tæller ikke med for Tiden . . . Dommeren gav mig Ret. Og saa fik Mor Præmie og blev Sjællandsmester i Mixed-Double. Men Præmien vil jeg have i Daabsgave!

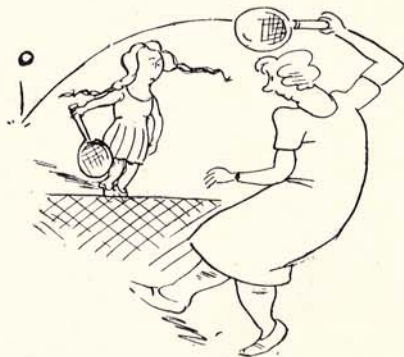

Helge Behrndt:

Jeg har truffet mange brillante Spillere, og der er mange Maader at spille Tennis paa. Een af de Spillere, jeg mindes med størst Glæde, er Bisgaard Andersen, som jeg mødte i Taarbæk Handicapturning (+ 30 / ÷ 40). Bisgaard spillede en flot Kamp, saaledes forstaaet, at han havde meget andet at tænke paa end selve Spillet. Pludselig gik han frem til Nettet og rakte Haanden i Vejret med saadanne velmenende Ord som »Hvis De er træt, Hr. Behrndt, kan vi godt hvile lidt« eller »Nu maa De da være tørstig, skal vi ikke tage os en Sodavand« o. s. v.

Mod Slutningen af det spændende afgørende Sæt, hvor jeg satte alt ind paa at vinde, blev han igen bekymret paa mine Vegne og sagde: »Jeg synes, De ser saa medtaget og nervøs ud, Hr. Behrndt. Denne Kamp betyder ikke saa meget for

mig, som den aabenbart gør for Dem. Hvis De helst vil vinde Kampen, trækker jeg mig inderlig gerne tilbage.« Trods hans venlige Tilbud fortsatte jeg dog Kampen ud — og tabte. Men det var ligegodt en Spiller af Format!

Kirsten Wiedemann:

Resultatet af min første Turneringskamp (mod Fru Blichert, Holte), fremgaar bedst af Tegningen. Størrelsen gav Resultatet...

Hans Gram:

Hun kom, medens jeg en sen Aften

ventede paa Søndagslisten, og stillede sig i Køen. »God Aften,« sagde hun, »mon jeg har en Chance?« Hun var nydelig, jeg rykkede nærmere. »Det er muligt, hvis vi slaar os sammen,« forsøgte jeg. Hun saa undersøgende paa Køen og sendte mig et anerkendende Nik. »All right,« sagde hun; saa satte hun os i Græsset og begyndte at forklare mig Fordelen ved at være i Angreb, Centrums-teorien, tror jeg hun kaldte det, noget med Pletskud. Jeg gøs.

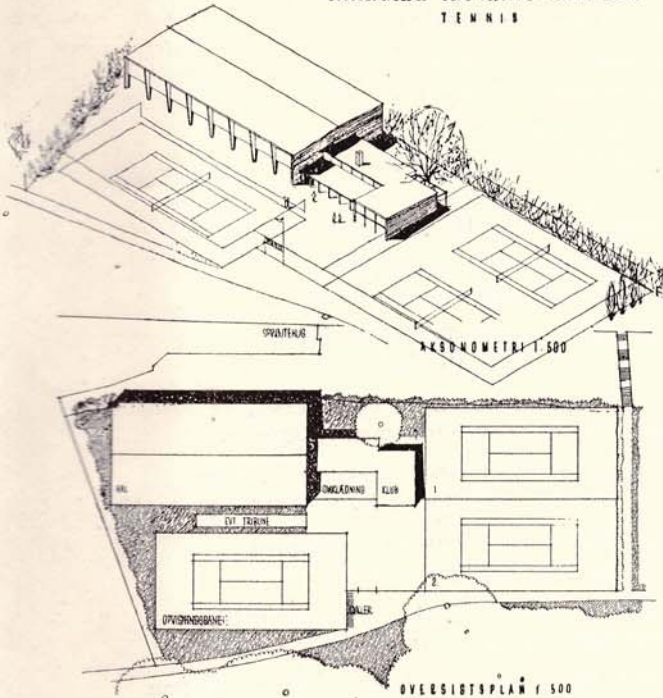
Da Søndagslisten kom henad Morgenstunden, viste det sig, at alle Baner var reserveret i den kommende Uge af Formanden, der havde liggende Gæster. Jeg rejste mig lettet. »Skidt,« sagde hun, »saa spiller vi nu, det bliver snart lyst, gaa hjem og klæd om!« Vi spillede; hun var sikker, meget sikker, men hun ramte mig sjældent, jeg undgik Centrum. Naar jeg ikke fik Bolden over Nettet, afgjorde hun, at jeg selv skulde komme over med den. Hun foreslog Double; den bestod i, at hun serverede og jeg stod ved Net; nu ramte hun hver Gang. Jeg opgav, og ved Morgenkaffen paa Bellevue bestemte hun sig til et Handicap, og hun har det endnu; det lovede hun Præsten.

Ældste og yngste Medlem i T. I. F.

Faar vi en Tennishal?

TAARBÆK IDRÆTSFORENING TENNIS

BEKRIIVELSE

PLACERING.

Hallen er, af hensyn til skoven placeret næst muligt ved eksisterende villobyggelse, paa grundens nordstørlige hjørne, ved skranten til strandvejen, og forsaaket ca. 2,5 m, saaledes at dens facade kun er ca. 6 m høj, som høies paa en sl. 2-etagers villa. Syd for hallen placeres de 1-etagers omkladnings- og klubhus.

INDHOLD.

Hallen, 39'12"8,4 m, indeholder 1 tennishale, 2 et. 4 badmintonbane paa langs. Indgangen til anlaget sker gennem et halvtag til forrum, herfra er adgang til klubhus gennem glænder, til klubhus og klubhus samt til skabrum. Klubhuset har der til terrasse syd øst og stort vindue med døre syd vest.

Fra skabrummet, der giver adgang til herre- og dameomkladningsrum med bade- og toilet, fører en trappe til den forsøvede hal. Skabrummet indeholder læser- og redskabrum, kedel- og brændselrum. Udvendig kaldernedgang er placeret paa bygnings østside og nedstrykningsbane for brandsel paa vestside.

KONSTRUKTIONER OG MATERIALER.

Alle gavle er murede, alle andre konstruktioner udføres af træstolper med beklædning ud- og indvendig med sælennilgende isolation. Hallen udføres som rammeconstruction med søjler og dragere, fræmstillet som sammenlæste trapprofiler, der beklædes ud- og indvendig. Hallen belyses ved store hængslidende vinduer i facaderne, disse forsynes med indstillelige jalousier, til regulering af lyset og afblænding af direkte sollys. Dækket over kaldernedgang udføres som hængslendek. Taget dækkes med brædder og pap.

TEKNISKE INSTALLATIONER.

Omkladnings- og klubloosler opvarmes med radiatorer, der forsynes fra brændselledige varmtvandsforsyningen. Hallen opvarmes ved et refleksionsanlæg, der forsynes fra brændselledige eller evt. elektrisk. Hallen monteres med elektrisk belysning med specielt anordnet for direkte belysning, evt. blandingsslys, dagbelysning. Køkkenet forsynes med elektrisk konfur.

BEDYGGET AREAL.

Hal 900 m². Omkladnings- og klubhus 255 m²

DEL AF MATR. NR. 18 TAARBÆK, TAARBÆK, IDÆTTSFORENING

OVERSICHTSPLAN BEKRIIVELSE

TEJN. NR. 1

MAAL 1:500

TEJN. 12. 24. 1. 11

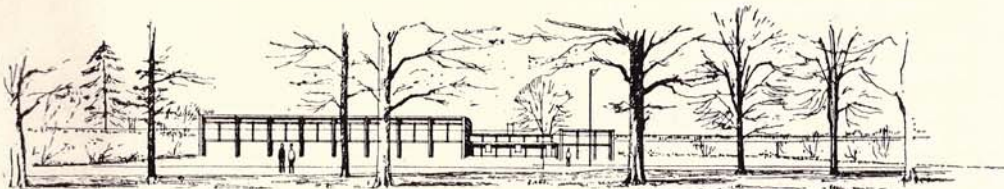
ARKITEKTER: H. A. H.

ERIK OG ANNE HOLST

NYENBORG W. 21

WANG GRAM

At der burde være Muligheder for en Tennishal i Taarbæk, kan der næppe være Tvivl om blandt Kommunens tennisinteresserede Beboere. Derfor skulde de her afbildede Planer til en Hal i Taarbækparken, diskret beliggende og afpasset efter Landskabet og de særlige Forhold, kunne paaregne Interesse indenfor vide Kredse. Den Løsning af Problemet, som her er vist, skyldes Arkitekterne *Aage* og *Erik Holst* i Samarbejde med Ingeniør *Hans Gram*, og den skulde bl. a. have den praktiske Fordel, at Hallen vil kunne bygges saa at sige uden Brug af udenlandske Materialer, hvad der har særlig aktuel Interesse i Øjeblikket. Planerne har været forelagt Kommunen, men deres videre Skæbne afhænger formodentlig af Afgørelserne vedrørende Byplanen for Taarbæk.

ANLÆGET SET FRA SKOVEN

Naar Doktoren med »Rundsmadder« tæver til Bolden,
risikerer man snarest at faa den i Knolden.

*Det er først, naar man ser de gamle old Boys'er,
at man rigtig forstaar, hvor Tennis dog spøjs er.*

Paa Søndagslisterne brillierer de bortrejstes Navne,
det gør de nok bare, for at man dem ikke skal savne.

*Sin Tennis med Fryd ser man daglig nyde
Eks-Fodboldspilleren, den ihærdige Yde.*

I Foreningen har vi rigeligt med Hans'er,
ved Lautrup og Gram, Wulff og H. C. vi standser.

*I Spidsen blandt Kvinder er Matti og Lizzi,
hvor de end ses, bli'r Kampen straks hidsig.*

Naar »Plerik« og Gram gi'r Bolden et Hegl,
gaar det ikke af helt uden Dobbeltfejl.

*Betragter man Spillet hos Kaja og Gunnar,
spø'r man sig selv, hvem mest man misunder.*

Fru Hansen er Taarbæks ihærdigste Tilskuer,
mon om Vint'ren paa Banen hun stadig endnu er?

*Dobbeltfejl har vi mange Eksperter i,
hvad mon der egentlig er svært deri?*

Selv de, der ellers slet ikke kan spille,
kommer i Altennis til at spille en Trille.

*Bech-A. baade Gane og Bane (soda)vande kan,
jo, han er en rigtig Super-Banemand.*

»Foreningen til de sorte Tennisbaners Fremme«
la'r sig ikke af Vand-Mangel fra Humøret skræmme.

*Der er no'n, der ved Synet af Baneinspektøren
— eller Kasser'n — si'er »Fy for Søren!«.*

Ofte man spø'r sig, om Kirsten og »Liller«
bedst mon med Bolden eller Øjnene spiller.

Inger Margrethe og Kaja vist mere bestemmer
end mange af Styrelsens rigtige Lemmer.

Mens Otto og Agis Tennisspillet lærte,
tabte de ganske hinandens Hjerte.

*I Taarbæk er det ofte Kvinderne,
der — i Tennis — er blandt Vinderne.*

Visse Herrer i Taarbæk forvir't er
over de mange kønne Birt(h)er.

*Paa Bænkene fra Wiedemann
Tilskuerne sig sidde kan.*

Vort Haab staar stadig til Wiggers,
hvis Sejren i Dame-Junior skal sikres.

*Ikke alle og enhver lille Baby
spiller Tennis saa fint som Abie.*

»Klude- Bolde«

Klicheerne fra Politikens Reproduktionsanstalt
Trykt i Rosenberg Tryk